

Schuldig!

“In een wereld waar voor vrijheid vechten een misdaad is, is onschuld ongetwijfeld het ergste wat een mens kan overkomen.”

Deze zin zou door velen kunnen geschreven zijn. De Tunesische opstandeling die nu opgejaagd en gevangengezet wordt door het nieuwe democratische regime ginds. De vluchteling die de Middellandse Zee heeft overgestoken en de Italiaanse gesloten centra voor illegalen in vuur en vlam zet. De Syrische partizaan die ondanks de bloedige repressie niet terugdeinst en de verantwoordelijken van het regime opzoekt, met een revolver in de hand. Allen weten dat hun strijd tegen de macht hen onherroepelijk tot *criminel*en maakt, schuldig aan de misdaad vrij te willen zijn.

Ook hier, waar de hymne aan de onschuld vele mensen blijft betoveren, lopen er *schuldigen* rond. De macht en haar media praten er niet graag over, proberen hen weg te moffelen, weg te steken in haar diepste kerkers of onschadelijk te maken door hen sociaal te isoleren. En als er echt geen andere weg is, dan laat ze alle remmen los en worden de *schuldigen* steevast uitgeroepen tot barbaren, asocialen, zenuwzieken, gewetenloze schurken. Iedereen moet angstig de deuren gesloten houden voor deze moderne kozakken die god noch wet vrezen. En toch... toch pikt niet iedereen deze amalgamen die enkel de macht goed uitkomen. Toch weten som-

migen de rebellie van anderen te herkennen, omdat ze *zelf schuldig zijn aan rebellie*. Mijn rebellie is misschien niet dezelfde als die van een ander, maar ze weeft alleszins banden tussen ons; banden die vruchtbare bodem kunnen zijn voor het gevecht voor vrijheid, tegen deze wereld van geld en macht.

De gevangene die onlangs door vier kompanen bevrijd werd uit Lantin was zeker niet *onschuldig*. *Schuldig* werd hij bevonden aan het leegroven van de tempels van het geld, *schuldig* wordt hij nu bevonden aan de misdaad te ontsnappen aan de democratische folter van de opsluiting. Net zoals zoveel anderen die de voorbije jaren de benen namen en op die manier in opstand kwamen tegen de Justitie van deze maatschappij. Onze gedachten vliegen dan ook onmiddellijk naar het aanstaande proces over de ontsnapping uit de gevangenis van Ittre in 2008, toen onze kameraad Nordin Benallal er de benen nam, een zoveelste rebelse teken van zijn weigering van deze maatschappij en haar kerkers. Justitie wil nu wraak nemen door hem en zijn veronderstelde medeplachtige met nog meer celstraf te beladen... moed en sterkte voor beiden en voor allen die op welke manier dan ook het hoofd niet buigen voor cipiers en rechters.

Schuldig zijn ook degenen die op middernacht vijf wagens van cipiers in brand staken op de parking voor de gevangenis van Ittre. *Schuldig* aan het feit niet te berusten bij de talrijke mishandelingen in die gevangenis; *schuldig* aan het feit hun hart en handen gewapend te hebben en erop uit te zijn getrokken om de vijand te treffen; *schuldig* aan het feit met een concrete daad te vechten tegen de gevangenis. Hun aanval heeft zonder twijfel de harten van velen doen oplichten en zal niet snel vergeten worden.

Tegenover zoveel *schuld* staan wij anarchisten niet te roepen om onschuld, en gaan wij geen excuses aanbieden of verzachtende omstandigheden inroepen. Ook wij zijn schuldig aan het hier en nu in opstand komen tegen alles wat wij zien als obstakels op de weg naar vrijheid, naar een wereld waar geen meesters noch slaven, geen rijken noch armen, geen onderdrukkers noch onderdrukten meer zijn. Ook wij zijn schuldig aan het spuwen in het gezicht van allen die deze maatschappij verdedigen, van de cipiers over de bazen tot de politiciers allerhande.

Onschuld zou wel het ergste zijn wat ons kon overkomen.

P.2 • WELKOM IN HET RECREATIEKAMP (2)

P.3 • REVOLUTIE

P.5 • NIETS VERNIETIGT ZO GRONDIG ALS DE VOORUITGANG

DE AANLEG VAN EEN GEWESTELIJK EXPRESNET EN ANDERE GROTE WERKEN

P.6 • VELD MET GENETISCH GEMANIPULEERDE AARDAPPELEN WORDT VERNIETIGD!.

Welkom in het recreatiekamp (2)

Het is een oude truc, maar wordt nog uitermate enthousiast toegepast omdat hij keer op keer z'n doeltreffendheid bewijst: de financiële chantage! Het achterliggende principe is eerder eenvoudig. Dure wijken, winkels of evenementen stoten logischerwijs arme mensen af. Eigenaars doen dit uiteraard opzettelijk om zo te kunnen bepalen wie er over de vloer komt. De armen, zij hebben hier niets in te zeggen, zij worden gechanteed. Tegenwoordig doen de kapitalistische goochelaars nog amper hun best om het publiek te misleiden, bot en brutaal maken zij de nodige bewegingen, en verzuipen vervolgens haast in hun eigen arrogantie, zo trots zijn ze op het bekomen resultaat.

In Hofstade werd enkele weken geleden heel het recreatiedomein omheind, er werd een toegangsluis neergepoot, bewaakt door politieagenten, waar je zonder identiteitscontrole en als niet-inwoner van het dorpje zonder het betalen van een inkomprijs niet meer doorgeraakt. Ze hebben dit gedaan omdat het er omwille van wat irritante macho's echt niet meer gezellig genoemd kon worden. Maar ok, dat was al jaren zo. Voor hen was de echte druppel echter een grote vechtpartij waarbij tientallen jongeren zich tegen de flikken hadden gekeerd en deze met schoppen en slaan van het domein hadden gejaagd. Dus hebben ze dan maar een voordeur gefabriceerd die het niet moet onderdoen voor die van een luchthaven of gevangenis. Dit alles om op de eerste plaats jongeren weg te houden met de vereiste inkomprijs. En als er dan toch nog mensen zijn die

er de nodige centen voor over hebben, worden zij volgens de nieuwe aanpak gecontroleerd en onherroepelijk buiten getrap wanneer ze ooit betrap worden op ongehoord gedrag. Het hoeft niet gezegd dat *waar* het 'ongehoord' gedrag begint volledig bepaald wordt door de flikken en Bloso, de organisatie die het domein en de kassa bezit.

Alleszins, de jongeren bleven weg, de dorpsbewoners baalden omwille van de omheining overal en de rust was weergekeerd. Bloso was blij, maar ingetogen. Deze besefte uiteraard dat deze kwajongens als consumenten best wel meevielen, en dat de ijsjes- en drankverkoop nu een steile duik aan het nemen zijn. Blijkbaar kunnen ook kapitalisten soms niet alles hebben.

Maar uiteraard blijven ze proberen. Andere recreatieparken in het land zagen met de voorvallen en de militarisering van het domein van Hofstade de bui al hangen en trokken hitsig ten strijde tegen de blijkbaar oprukkende wanordetroepen. Zij het preventief, want in de meeste parken moesten ze toegeven dat ze nooit echt problemen hadden gehad. Maar beter voorkomen dan genezen dachten de directeurs van de recreatieparken in onder andere Kessel-Lo, Diest en Huizingen, en verhoogden de inkomprijs van hun zielige speeltuintjes aanzienlijk. Ook hier enkel voor niet-inwoners van de betreffende regio wel te verstaan.

Sommigen van de recreatiebazen kwamen onbeschaamd op de lokale televisie het publiek de aloude truc uitleggen. De modale burger verstond en stemde in. Wat niet is kan nog komen, dachten ze. Ze zapt door naar een ander kanaal en noteerden in spanning de lotto-uitslagen...

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Een krachtig geschenk • Op een schone vrijdagnacht werden op de parking van de gevangenis van Iltre vijf wagens van cipers in brand gestoken. De wagens werden compleet verzengd door het vuur van degenen die geen tralies en opsluiting meer kunnen verdragen.

De vogel liep, klom en vloog • De jonge Mohamed El Jabbari, veroordeeld voor meerdere overvallen op tempels van het geld, is ontsnapt uit de gevangenis van Lantin. Vier kameraden knipten overdag de omheining rond de gevangensmuur door, zetten een ladder tegen de muur, vuurden wat salvo's af boven de hoofden van de cipers en hielpen hun kameraad zijn vrijheid te herwinnen. De politie kon er ondanks de aanzienlijke machtsontplooiing niet in slagen de voortvluchtige opnieuw in te rekenen.

Een innemende job • Cipersbonden en het ministerie van Justitie wijzen op de groeiende agressie tegen cipers. Wat binnen de muren reeds een groeiend fenomeen was, blijkt nu ook buiten aan kracht te winnen: cipers worden op feestjes, op straat, in cafés en metros herkend, lastiggevalen en aangevallen. Volgens de bonden is "een molotov tegen de gevel van de woning van een cipers niet langer een uitzondering". Het ministerie voegde daaraan toe dat ook directeurs, dokters, sociaal assistenten en psychologen die in de gevangenis werken alsmaar vaker uitgescholden en bedreigd worden. De eerlijkheid gebiedt hen wel toe te geven dat het hen niet verbaast dat alsmaar meer mensen hun cipersberoep niet langer respecteren.

Revolutie

Een woord, een idee dat doorheen de geschiedenis miljoenen mensen de strijdbijl heeft doen opgraven. Dat vele malen deze maatschappij van rijken en armen, van onderdrukkers en onderdrukten heeft doen trillen op haar grondvesten. Dat ook ingepikt werd door nieuwe dictators, dat misvormd werd en aldus leidde tot nieuwe onderdrukking, nieuwe slachtingen.

Gisteren was het al enkele decennia dat er niet meer over gesproken werd, dat de idee die zovele mensen heeft bezielde om moedig op te staan tegen de overheersing, bedekt werd met een dikke laag stof, vergetelheid en wanhoop. Vandaag begint deze idee van een totale omwenteling van de huidige maatschappij opnieuw de poorten van het bewustzijn open te breken. Schuchter maar trots, zeggen we *revolutie* in de hoop mensen tegen te komen wiens hart niet opgehouden heeft met kloppen. Die in de opstanden in de Arabische wereld een bevrijdende aanval herkend hebben en die nu willen omhelzen en op hun beurt *leven*.

Maar wat kan *revolutie* vandaag betekenen? Hoe kunnen we er *onder ons over praten* zonder ingehaald te worden door de woordenschat van de macht die nu diep in het leven van elkeen doorgedrongen is? Als we ons niet wagen op het terrein om *betekenis* te geven aan deze kreet van vrijheid die de revolutie is, zullen anderen dat doen in onze plaats, met de slechtste bedoelingen. Als we hier en nu niet durven leven, tegen en voorbij de wetten en de gewoontes, wat we verlangen als nieuwe wereld; als we de moed niet hebben om in eerste persoon te rebelleren, zonder delegatie noch bemiddeling, tegen alles wat ons in deze wereld verplettert, dan zal de revolutie slechts een spook zijn, een zoveelste illusie, een luchtspiegeling die in deze onstabiele tijden uiterst handig zal zijn voor zij die altijd maar willen manipuleren, bevelen, regeren.

Vooruit dus, ook wij. In de kolommen van deze kleine krant proberen we om onze bijdrage te leveren aan het vullen met betekenis en ideeën van de *revolutionaire spanning* die stoutmoedig het hoofd heeft opgeheven en niet zal dralen om de bestaande orde te beginnen bedreigen, hier zoals elders. Maar het is nog broze spanning en we kunnen nooit genoeg op onze hoede zijn voor degenen die haar willen vervalsen, manipuleren en kanaliseren naar nieuwe vormen van onderdrukking.

Onder *revolutie* verstaan wij niet een eenvoudige regimewissel, maar een diepgaande transformatie van de hele maatschappij op nieuwe bases. Zoals een kameraad uit Tunesië die vandaag op de vlucht is na de opstand van februari laatstleden zei, “*we hebben de boom van de macht omgezaagd, we hebben haar takken afgezaagd, maar we hebben haar wortels niet uitgetrokken. Vandaag groeit in Tunesië op deze wortels reeds een nieuwe boom van de macht, van de onderdrukking.*” De revolutie zoals wij haar begrijpen moet zwavel en zout zaaien over de wortels van de macht. Het gaat er niet om een bijzonder hatelijke dictatuur te vervangen door een democratie met haar kaste politiekers of een bijzonder corrupte parlementaire democratie door een “eerlijkere” democratie, maar om alle instellingen die het leven bewerden te regeren neer te halen. Wij willen geen politieke revolutie die de gezichten van de machthebbers verandert, maar een *sociale revolutie* die alle politieke macht vernietigt om de verantwoordelijkheid voor en de organisatie van het sociale leven *in de handen van iedereen* te leggen. Wij willen dus een revolutie niet om de Staat *te veranderen* of *anders in te richten*, maar om haar te *vernietigen*. En wij zijn er zeker van dat daarop niet de chaos en de oorlog van allen tegen allen zal volgen zoals ze ons al eeuwen willen wijsmaken, maar wel de *zelforganisatie*. Zoals in die wijken en dorpen in Tunesië waar de mensen er in geslaagd zijn, na het verjagen van de politieke leiders en de politie (en voordat de nieuwe macht zich vestigde) om zelf het sociale leven te organiseren, om een begin te maken

« Wij willen geen politieke revolutie die de gezichten van de machthebbers verandert, maar een sociale revolutie die alle politieke macht vernietigt om de verantwoordelijkheid voor en de organisatie van het sociale leven in de handen van iedereen te leggen.

met de organisatie ervan op een directe manier, onder elkaar, zonder politieke bemiddeling of inmenging, zonder centrale macht. Zeker, dit zal altijd een lang en misschien moeilijk parcours van experimenteren zijn, maar het zal op z'n minst een parcours naar de vrijheid zijn, naar de ontvoogding en ontplooiing van elk menselijke wezen. De sociale revolutie, dat is dit hele parcours.

De sociale revolutie zit in de *coherentie tussen de doelen en de middelen*. Wij zijn er intiem van overtuigd dat als men politieke en autoritaire methodes en procédés gebruikt, dat alleen maar kan leiden tot politieke en autoritaire resultaten. Daarom willen de anarchisten zich niet organiseren in een politieke partij, in een gecentraliseerde organisatie of zich bedienen van middelen die toebehoren aan de macht en haar legitimeren (verkiezingen, petitie's, manipulaties, collaboratie, deelname aan de macht). Reeds hier en nu willen we zoveel mogelijk leven naar de nieuwe wereld die we in onze harten dragen, een wereld waar de vrijheid van de enen eindeloos de vrijheid van de anderen uitbreidt. Daarom dringen wij aan op het feit om geen enkele chef, noch aan de macht, noch in de "oppositie" te aanvaarden. En zoals een anarchist reeds honderd jaar geleden zei: "*als ik galgen moet oprichten om te overwinnen, dan verkies ik te verliezen.*"

En zal ze gewelddadig zijn, deze revolutie? Op deze vraag antwoorden wij zonder aarzelen *ja* en trouwens, ze is dat nu al. Het is onmogelijk om te denken dat de machtigen zonder morren zouden verdwijnen, dat de bazen akkoord zouden gaan met de afschaffing van alle privileges om al de sociale rijkdom in handen te leggen van iedereen naar zijn behoeften, dat de industriëlen en wetenschappers in dienst van de macht zouden afzien van de winst die ze halen uit hun projecten van milieuverwoesting en vergiftiging van de planeet. De macht moet met geweld aangevallen worden. Niet dat vreselijke geweld dat ketent zoals dat van hen, maar een bevrijdend geweld dat de structuren van de macht opblaast, dat de cellen van het bestaan opent en dat komaf maakt met degenen die chefs zijn of willen zijn. En zoals we daarenboven zien in Tunesië, Egypte of elders, zijn het niet de opstandelingen die zonder onderscheid bloed vergieten of de huizen van de armen in brand steken, maar wel degelijk de macht en haar dienaars. *Zij* zijn de bloeddorstigen, de folteraars, de cipiers; *zij* zijn het die niet aarzelen om het leven van duizenden mensen op te offeren om hun macht te behouden en het zijn nogmaals zij die ons de moraal spellen en zeggen dat de ontevreden van deze wereld *hun* regels, *hun* legaliteit moeten eerbiedigen, dat tegenover het geweld van schieten op de massa slechts ongewapende handen mogen staan. De macht blijft evengoed staande door haar gewapende macht en haar geld als door haar leugen en valse moraal.

Om deze enkele zinnen te besluiten, zouden we nog willen aanhalen dat de revolutie niet de Grote Avond is waarop geduldig moet gewacht worden, maar de spanning die reeds hier en nu het bloed doet stromen door de aders van degenen die beslist hebben om komaf te maken met de uitbuiting en de autoriteit. In elk van onze weigeringen, van onze ongehoorzaamheid, van onze individuele of collectieve slagen tegen de overheersing, krijgt de revolutie vorm. In elk van onze ervaringen met de ware solidariteit in plaats van de liefdadigheid, met de ware wederzijdse hulp in plaats van de concurrentie, met de ware zelforganisatie in plaats van het initiatief uit handen te geven aan de macht, leeft de revolutie.

Vandaag hebben de furie en de hoop van de opstanden in de Arabische wereld barsten geslagen in de continuïteit van de overheersing, zowel daar als hier. De angst is van kant aan het veranderen en moet dat nog meer doen. Wij zijn er ons perfect van bewust dat de weg nog lang is en zonder twijfel pijnlijk zal zijn. Misschien, hebben we dingen te verliezen – en zelfs dat is betwistbaar in deze totalitaire wereld die amper plaats laat voor *iets anders* dan haar onderdrukking – maar we hebben vooral veel te winnen. Vandaag is besloten om zich aan de kant te scharen van degenen die in opstand komen voor de vrijheid een stap die zonder dralen gezet moet worden. Vandaag betekent kiezen om gaandeweg de valse ideeën die ze ons ingeprent hebben te vernietigen, zich ontdoen van de grootste obstakels op de weg naar de vrijheid.

Spontaan • In Gent heerst er blijkbaar een plaag van zelfontbranding van bestelwagens. En niet zo maar wat bestelwagens, maar wel degelijk van het bedrijf ISS Cleaning. Dit bedrijf verdient vet geld aan hun collaboratie met de gesloten centra voor illegalen door er onderhouds- en kuiswerken uit te voeren. De laatste twee ISS bestelwagens die in vlammen opgingen, zouden volgens het Parket "spontane zelfontbrandingen" zijn, in het midden van de nacht. Zo stout en ongehoorzaam, die ISS-bestelwagens in Gent.

Cijfers • Hoewel we het niet hebben voor statistieken, geven we toch even de volgende informatie mee. In de periode van 2005 tot 2010 ontsnapten in het totaal 248 mensen zonder papieren uit de verschillende gesloten centra. Slechts een kleine minderheid werd later opnieuw gevat.

Bespat • Twee politiekantoren in het Leuvense (Wilsele en Heverlee) werden 's nachts bekogeld met een flinke lading verbommen waarmee hun functie van beschermer van de bestaande orde en de macht eens flink in de verf gezet werd. In Ronse leidde een al te zelfzekere arrestatie van een jonge amokmaker dan weer tot een nachtelijke belegering van het politiekantoor. Tientallen jongeren vielen het kantoor en de agenten aan om de vrijlating te eisen van hun makker, hetgeen uiteindelijk ook gebeurde.

Opwaardering van de wijk • In Molenbeek werden enkele jongeren gevat na vernielende excursies in een nieuwbouwproject (waar ze de boel kort en klein sloegen en brand probeerden stichten) en in een autodealer (waar de ruiten van zo'n 30 wagens er moesten aan geloven). Van urbanisme tot kapitalisme: afbreken die boel! De nacht na hun arrestatie werden trouwens twee wagens in brand gestoken in Anderlecht.

Fascisten aanpakken • In Antwerpen werd de ruit van een woning waar een affiche van het fascistische Vlaams Belang uithing ingesmeten, terwijl in Gent de ruiten van verschillende rechtse cafés ingesmeten werden en hun gevels beklad werden met verf.

Vuur voor het kapitaal • In Leuven werd papier en karton in brand gestoken aan de ingang van een bankfiliaal, dat beschadigd raakte door de vlammen. In Luik ging dan weer een depot met koopwaar volledig in vlammen op door opzettelijke brandstichting.

“Niets vernietigt zo grondig als de vooruitgang”

De aanleg van een Gewestelijk Expresnet en andere grote werken

Snelwegen, tunnels, viaducten, spoorwegen, hogesnelheidslijnen, metro's... de aders van het verkeer, de aders van het lichaam van deze maatschappij, de bloedstromen die de economie doen kloppen. En daar waar het stremt, waar het niet vlot loopt, wordt de weg vrijgemaakt, gebouwd, gegraven, heraangelegd. Want het moet snel gaan, alsmear sneller. Het transport van goederen en mensen is één van de achillespezen van de huidige maatschappij en alleen de economische criteria zijn er van tel: snelheid, rentabiliteit, controleerbaarheid.

Op vele plaatsen in België zijn er grote werken aan de transportassen aan de gang. Ook in Brussel wordt er duchtig platgesmeten en gegraven. Eén van de grote projecten is de aanleg van het zogenaamde Gewestelijke Expres Net. Langs de verschillende spoorlijnen die vanuit Brussel vertrekken, worden extra sporen aangelegd voor 'lokale verbindingen', een soort van metrotrein die de Brusselse Rand en de omliggende steden in een straal van 30 kilometer (Dendermonde, Leuven, Mechelen, Louvain-la-Neuve, Nijvel) zal verbinden met de stad. In het zuiden van de stad werden er reeds tientallen hectaren bos voor omgehakt, in het noorden moeten er hele huizenblokken voor tegen de grond, in het oosten en in het westen rijten de graafmachines de weinige weilanden die er nog overbleven open. En in het centrum wordt een gigantische tunnel gegraven tussen Schuman en het Josaphatpark. De Staat wil met dit project het "woon-werkverkeer" vergemakkelijken, het is te zeggen, ons sneller en veiliger vervoeren van de woonplaats naar de werkplaats en terug.

“Eindelijk doen ze ook eens iets voor ons ,” zullen sommigen misschien zeggen. Maar dat gaat volledig voorbij aan het feit dat dit Gewestelijke Expresnet louter en alleen een antwoord is op een vraag die het systeem *aan zichzelf* stelt, niet aan ons. *Zij* wil dat wij sneller naar het werk kunnen, dat we minder "tijd verliezen". *Zij* wil dat alles, ook onze verplaatsingen, volledig beantwoordt aan een puur economische logica en ruimt alle andere noden of verlangens uit de weg. *Zij* wil dat al onze bewegingen gedictieerd worden door de wetenschap van het *efficiëntisme* waar niet-rendabele verzuchtingen (rust, kalmte, de tijd nemen, rondhangen, zich traag verplaatsen,...) gelijkgesteld worden met sociaal parasitisme van degenen die niet bereid zijn om hun hele leven op te offeren aan het gouden kalf van de economie.

Eén van de manieren om mensen te dwingen tot bepaalde gedragingen, om zich bepaalde houdingen eigen te maken, is hun *omgeving* in de ruimste zin van het woord te herscheppen. Steek een mens in enorme woontorens met appartementen die lijken op cellen, en beetje bij beetje zal hun gedrag gaan lijken op dat van gevangenen (die evenwel, net zoals iedereen, in staat zijn om zich ook *tégen* de gevangenis te keren). Plaats mensen in een omgeving waar alle transportmogelijkheden beantwoorden aan de economische logica, en ze zullen het afleren om nog "doelloos" maar met open hart rond te hangen op straat, om evenveel te "genieten" van hun verplaatsing zelf als van hun

bestemming. En vermits we allemaal een flink deel van de dag doorbrengen met ons te verplaatsen, is het feit dat al deze verplaatsingen *moeten* gebeuren via transportmiddelen die ons vreemden van de ervaring van de verplaatsing, een amputatie van een aanzienlijk deel van onze levens.

En nu hebben we het alleen nog maar gehad over de psychologische en conditionerende gevolgen van die grote infrastructuurwerken zoals het Gewestelijk Expresnet. Want er zijn ook gevolgen voor de ruimte als dusdanig. Met elk bouwproject, elke infrastructuur wordt die opgevuld met de logica van dit systeem (economie, controle,...); geen gaatje wordt er nog vrijgelaten. Overal waar we komen, verplaatsen we ons in een ruimte die volledig is ingericht naar de noden van de Staat en de economie. *Niemand* die zijn menselijkheid niet verloren is of verkocht heeft, zou zijn of haar omgeving op zulke wijze inrichten mocht die voor god-architect spelen. *Niemand* zou het hele land laten doorklieven door razende snelwegen, denderende hogesnelheidslijnen, omgelegde en ingedijkte rivieren.

Het Gewestelijk Expresnet is maar één van die infrastructuurwerken waarmee ze onze levens en omgeving herscheppen naar *hun* noden. Daarnaast staat in Brussel ook de uitbreiding van de ring op het programma, waarvoor wederom nog tientallen, zoniet honderden hectaren reeds extreem zeldzaam bos moeten wijken. De vraag die we ons nu moeten stellen, is niet hoe we de Staat tot andere inzichten zouden kunnen brengen door petitie of verzoekschriften tot haar te richten, maar door direct zelf in te grijpen en bouwwerken te verhinderen en te saboteren. Alleen zo kunnen we terug greep krijgen op de inrichting van de omgeving en die van de vijand teniet doen. Alleen door de transportaders van deze maatschappij te doen stremmen, kunnen we terug tijd krijgen om *zelf* na te denken over onze tijd, onze noden, onze verlangens hier op deze planeet die reeds zo verminkt werd.

Veld met genetisch gemanipuleerde aardappelen wordt vernield!

Op zondag 29 mei bestormden en vernielden een driehonderdtal mensen een aardappelveld in Wetteren nabij Gent. Het betrof niet zomaar een aardappelveld. Het betrof een experiment van verschillende statelijke instanties waarbij met allerlei wetenschappelijk gemanoeuvree geprutst werd met de genetica van aardappelen. Een edele zaak volgens de betrokken partijen. De nieuwe aardappelen zouden immers resistent kunnen gemaakt worden tegen de zogehete aardappelziekte, een soort van plantenziekte die jaarlijks tonnen pesticiden vraagt. Fijn, zou je denken, dat die vooruitgangseile wetenschappers ook eens aan onze gezondheid denken en eindelijk die giftige pesticiden de wereld uit willen helpen. Uiteraard gaat het hen daar niet om. De Staat pompt miljoenen euro's in dit experiment omdat die tonnen pesticiden ook tonnen geld kosten, en omdat de aardappelziekte jaarlijks de productiecijfers tegenwerken. Het is dus de vooruitgang van de economie waar ze van wakker liggen, niets meer, niets minder. Een ander voorbeeld ligt er minder om. In Zwijnaarde, nog geen 20 kilometer van Wetteren, zijn ze gretig aan het klooiën met het DNA van populieren, omdat ze denken van deze reusachtige bomen een nieuwe vorm te kunnen creëren die meer kan opbrengen voor de hout- en papierproductie. En zo gaat het toch keer op keer. Zelfs op het gebied van kankerbestrijding (want ik hoor je al denken) spendeert de overheid bakken poen aan wetenschappelijk onderzoek, niet zozeer om de menselijke miserie die deze ziekte met zich meebrengt uit te roeien, maar omdat het min of meer in leven houden van al deze zieken de vooruitgang van de begroting saboteert. En op termijn zou hier toch iets aan gedaan moeten worden.

We staan volledig achter de vernieling van dit veld omdat we er van overtuigd zijn dat dit het enige zinvolle is dat je met deze manipulerende vooruitgangslogica kan doen; kapot maken, vertrappelen, met wortel en al uittrekken.

Naast het weezinwekkende feit dat al deze wetenschappelijke snufjes onvoorwaardelijk ten dienste staan van de econo-

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com
<http://krantbuitendienst.blogspot.com>

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.

mie, brengen ze op zichzelf ook wat ongewenste neveneffecten voor onze vrijheid met zich mee. Want hoe ingewikkelder dat alles wordt, hoe minder mensen er iets van snappen, en hoe meer we overgeleverd worden aan een kleine horde technuten en de Staat om rampen te voorkomen. De vooruitgang versterkt op die manier per definitie de controle die de macht op ons leven heeft. Herinner je de beelden nog van Fukushima vlak na de kernramp? Het zag er uit als een oorlogszone. De uniformen varieerden er van helwit tot groen, maar de bezetting, daar kon je niet naast kijken.

Door het steeds verder drijven van deze winstgevende technologieën wordt onze omgeving onherroepelijk verkracht. Wanneer het dan ook nog eens faliekant begint mis te lopen, wordt elk leven gewurgd. En dan komen de Staat en haar wetenschappers aandraven (met lijkzakken en machinegeweren) als reddende crisismanagers. Fijn is dat. Iedereen lijkt vergeten dat zij verantwoordelijk zijn voor het bestaan van deze waanzin.

Er zijn redenen genoeg om tegen de technologie te vechten. Ze is aan een razend tempo de natuur aan het vernietigen, en onderweg worden we allemaal veroordeeld tot gevangenen van de vooruitgang en het stelletje geleerden en machthebbers die haar richting geven. De eigenaars van het experiment in Wetteren, waaronder de universiteit van Gent, zijn blijkbaar stevig in hun gat gebeten. Ze hebben ondertussen de veldbelagers tot een bende fundamentalisten vervloekt, en beloven op hun democratisch communiezieltje deze kozakken genadeloos te zullen vervolgen. We hadden van hen niets anders verwacht. Als gedreven liefhebbers van het systeem verwerpen ze haar tegenstanders. Ze zoeken manieren om ons te stoppen, ons te ontmoedigen en ons de duivel aan te doen. Maar maak je geen zorgen, dat is insgelijks jongens.

agenda

Donderdag 23 juni vanaf 19u

• Benefiet-entje voor publicaties

Overvloedig publicaties uitbrengen en vertalen is dan wel superleuk, op een bepaald moment geraken onze zakken leeg. Als jullie dus graag al deze explosieve werken lezen en steunen, doe je buikjes plezier en kom profiteren van onze talenten van keukenprinsen en prinsesjes.

Op het menu, het beste van de Italiaanse keuken:

Bruschetta

Veganistische lasagne

Tiramisu

(in lokaal Acrata)

• Acrata - anarchistische bibliotheek

Elke dinsdag van 16u tot 19u

Elke donderdag van 17u tot 21u

Elke zaterdag van 14u tot 18u

Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorservice.blogspot.com